

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan, Dumitru Mardari, Maria Ghervas,

a judecat în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Radu Sîli, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2019, în cauza penală, în privința lui

Bolozan Ion XXX, născut la XXX, domiciliat în or. XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 24.10.2017 pînă la 27.03.2018;

Instanța de apel de la 18.04.2018 pînă la 28.02.2019;

Instanța de recurs de la 07.06.2019 pînă la 22.10.2019.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursului ordinar în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Ștefan Vodă din 27 martie 2018, Bolozan Ion, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal a fost achitat, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat, că Bolozan Ion a fost pus sub învinuire pentru faptul că, în perioada verii anului 2010, data exactă nefiind stabilită, activând în calitate de administrator la C.Î „XXX”, SRL, cu sediul or. Ștefan Vodă, str. XXX, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, folosindu-se de situația de serviciu, a propus părților vătămate Golubenco Vladimir și Tugulschi Ion care lucrau în calitate de mecanizatori pe tractor, să efectueze lucrări de construcție a gunoștii din s. Ștefanești, r-nul Ștefan Vodă.

Astfel el, le-a promis că-i va achita câte 12 000 lei, pentru fiecare, în total suma de 24 000 lei, la finisarea lucrărilor sus menționate, obligațiile, nu au fost executate nici până în prezent, astfel, cauzând părților vătămate Golubenco Vladimir și Tugulschi Ion un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă de 12 000 lei fiecăruia.

Astfel, Bolozan Ion, a fost învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, excrocheria - adică dobândirea ilicită a bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile și cu folosirea situației de serviciu.

3. Nefiind de acord cu sentința menționată, procurorul, a atacat cu apel, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Bolozan Ion să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de 190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal și în baza acestei Legi să îi fie aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, iar conform art. 90 Cod penal, de suspendat condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că, aprecierea dată de prima instanță contravine realității, deoarece din declarațiile părților vătămate Golubenco Vladimir și Tugulschi Ion, inclusiv și din declarațiile martorilor rezultă că, inculpatul a întreprins toate acțiunile posibile pentru a obține încrederea acestora, având ca scop folosirea muncii acestora pentru care a obținut mijloacelor bănești, fapt ce denotă că inculpatul încă de la începutul lucrărilor, nu a avut intenția de a se achita, manifestând comportament care i-a determinat pe părțile vătămate să aibă încredere în el, promițând un salariu mare pentru așa volum de lucru, ceea ce constituie abuz de încredere.

Totodată, primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

Escrocheria se consideră consumată din momentul în care făptuitorul, intrând în posesia ilegală asupra bunurilor altei persoane, obține posibilitatea reală de a se folosi și a dispune de acestea la dorința sa, ori, în acțiunile inculpatului sunt elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(2) lit. c), d) Cod penal. În cazul dat inculpatul prin acțiunile sale intenționate nu a primit careva bunuri sau dreptul la acestea, însă a folosit munca părților vătămate și mijloace bănești în suma de 24 000 lei, care urmau să fie achitate le-a folosit în scopuri proprii, având posibilitate să procure careva bunuri care pot fi considerate ca dobândite în mod ilicit. În timpul discuțiilor inițiale cu aceștia le comunica că, nu este necesar încheierea careva contracte dar să aibă încredere, astfel ducându-i în eroare.

Iar, ce se refera la faptul că în instanța de judecată nu au fost prezentate pentru cercetare careva înscrisuri, care ar demonstra calcularea salariului pretins de către părțile vătămate, cum ar fi: divizul de cheltuieli, tabele de evidența sau acte contabile, nu au fost prezentate de acuzare din motiv că, asemenea acte nu au fost întocmite de inculpat și nu existau. Dar afirmația inculpatului că au fost nimicite nu și-a găsit confirmare din motiv că, acesta în dările de seama anuale nu a fost prezentate la a Inspectoratul de Stat, Ștefan Vodă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către procuror, cu menținerea sentinței atacate.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia, că fapta inculpatului Bolozan Ion, nu întrunește elementele infracțiunii.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, nici una din probele acumulate la urmărirea penală și cercetate în ședința instanței de fond și apel, nu confirmă vina inculpatului Bolozan Ion de comiterea infracțiunii imputate lui.

Subsecvent, instanța de apel a indicat că fiind audiat în instanța de fond, inculpatul Bolozan Ion, vinovăția sa de comiterea faptei incriminate n-a recunoscut-o și a declarat, că fiind conducătorul SRL „XXX”, în rezultatul licitației a câștigat tenderul, pentru amenajarea gunoiștii din s. Ștefanești. Lucrările au început în a.2009, deoarece nu erau transferați banii. Lucrările au fost finisate în 2009 lunile iunie-iulie,

adică peste două luni. Pentru lucrările efectuate Țugulschi Ion și Golubenco. V. au fost achitați în a.2009 prin contabilitate în numerar. Nu poate demonstra faptul dat, deoarece documentarea contabilă se păstrează doar patru ani, apoi se nimicește. Contract de muncă cu Țugulschi I. nu a avut încheiat, de aceea nu figurează în dările de seamă. A mai comunicat, că Golubenco V, îi venea ca ajutor lui Țugulschi I. și ambilor le-a achitat câte 10 000 lei. A declarat, că Țugulschi I. și Golubenco. V. în anul 2010 nu au efectuat nici o lucrare și cu pretențiile lor pentru perioada anului 2010 nu este de acord și nu le recunoaște.

De asemenea, fiind audiat în ședința instanței de apel, inculpatul a relatat că a fost achitată suma de 10 000 lei. Au trecut deja 9 ani, contabilitatea se desființează după 4 ani, nu-i nici o factură despre suma achitată. Nu cunoaște de ce ei s-au adresat ca să le achite suma de bani. Nu este adevărat că s-au înțeles cu suna de 12 000 lei pentru fiecare. A fost grant european de 50 000 lei pentru executarea lucrărilor de a forma o groapă pentru gunoiște. Acest grant a fost câștigat de C.Î. „XXX”, SRL. Pe Țugulschi îl cunoștea de la altă întreprindere, înțelegerea a fost făcută cu Țugulschi, s-au înțeles la suma de 10 000 lei pentru construcția gunoiștii. La o săptămână de lucru Țugulschi s-a adresat ca să-l i-a ca ajutor pe Golubenco. Cu Golubenco a fost înțelegere verbală, s-au înțeles că din suma de 10 000 lei Țugulschi îi va achita și lui Golubenco, în judecată a solicitat suma de 23 000 lei. Transferul îl făcea primăria, banii erau transferați pe cont. Pentru lucrări el achita personal. Este vorba despre grant european și nu poate să fie o sumă mai mare. La început a fost suma de 78 000 lei, însă s-a găsit o groapă pe jumătate făcută și s-a făcut doar curățarea și s-a scos din sumă.

Instanța de apel, analizând și apreciind declarațiile inculpatului prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, le-a apreciat ca fiind veridice, utile, consecvente, din care se atestă că în speță între inculpat și presupusele părți vătămate au existat raporturi juridice de muncă, mai mult, declarațiile inculpatului nu au fost combătute prin care probe, or declarațiile părților vătămate confirmă existența unor raporturi juridice de muncă, și lipsa elementului infracțional, mai mult partea vătămată Țugulschi Ion a comunicat că anterior inculpatul îi achita sumele de bani pentru muncile prestate, mai mult, aceste declarații nu combat argumentele inculpatului în partea în care a declarat că a achitat părții vătămate suma de 10 000 lei.

Consecvent, în calitate de probe întru confirmarea vinovăției inculpatului, procurorul a prezentat declarațiile martorilor Neguriță Petru, Qatrawi Ersilia, instanța de apel le-a apreciază ca fiind veridice speței, însă nu în sensul în care invocă acuzarea, or din aceste probe se atestă că de fapt martorii respectivi au confirmat existența relațiilor de muncă, dar și faptul că inculpatul a achitat sumele de bani, atât pentru cazare cât și pentru munca prestată.

De asemenea, în susținerea actului de învinuire procurorul a mai prezentat și comunicarea IFS Ștefan Vodă prin care este stabilit că Bolozan Ion este conducătorul CÎ„XX,, SRL, (f.d. 14); extrasul trezorerial al bugetului s. Ștefanești din 16.09.2010 conform cărei s-a stabilit că, pentru serviciile acordate de către CÎ„XXX,, SRL primăria localității a transferat sume bănești conform contractului, (f.d. 103-104); procesul verbal și ordonanța de ridicare din 20.04.2017, (f.d.74-80); procesul verbal nr.4 al ședinței grupului de lucru pentru achiziții (f.d.24), contractul de achiziționare a mărfurilor nr.58, nr.29, nr.44, (f.d.29-31); acordul adițional la contractul nr. 44 din 24.08.2010, (f.d.34); licența nr.1254 din 09.08.2004 (f.d.34-35); devizul local la

construcția depozitului de deșeuri, (f.d.36-37); darea de seamă privind procedura de achiziție, (f.d.38-39); informația parvenită de la Inspectoratul Fiscal de Stat Ștefan Vodă privitor la prezentarea dărilor de seamă, (f.d.51); informația despre persoanele juridic, (f.d.52), informația din Sistemul Informațional al Serviciului. Fiscal de Stat din data de 19.05.2017, pentru perioada anilor 2010-2011, Informația Inspectoratului Fiscal de Stat Ștefan Vodă la perioada de activitate a CÎ„XXX„, SRL (f.d.108).

În această ordine de idei, instanța de apel, la caz a menționat că, procurorul înaintând învinuirea inculpatului Bolozan Ion, punând în sarcina acestuia comiterea escrocheriei, prin probele prezentate nu a demonstrat prezența laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal or, în cadrul examinării cauzei, nu s-a constatat și nu a fost demonstrat prin probe pertinente, concludente și utile, că Bolozan Ion a avut intenția de a dobândi prin înșelăciune careva bani, bunuri sau că ar fi dobândit de fapt careva bani sau bunuri.

Subsecvent, instanța de apel a indicat că procurorul, în actul de învinuire a dedus, dar nu a prezentat probe că inculpatul a acționat cu intenție or, din materialele cauzei nu se atestă probarea laturii subiective a infracțiunii imputate care se caracterizează prin intenție directă. Motivul infracțiunii în cauză constă, în principal, în interesul material, astfel, acuzarea nu a demonstrat intenția inculpatului de a avea careva intenții de a dobândi ilicit bunurile altei persoane, prin înșelăciune, or în speță nu poate fi vorba despre intenția de a dobândi ilicit bunurile altei persoane.

În același context, instanța de apel a indicat că inculpatul nu a dobândit careva bunuri, ce ar aparține părților vătămate, el nu a primit în locul acestora careva sume bănești și nu le-a însușit, nu le-a folosit și nu a dispus de sume bănești pretinse de către părțile vătămate.

Mai mult, în speță nu este demonstrată existența obiectului material a sustragerii, fiind demonstrată doar promisiunea inculpatului de a achita salariu.

Așa dar, instanței de apel nu au fost prezentate și cercetate careva înscrisuri, care ar demonstra calcularea salariilor pretinse de către părți vătămate, cum ar fi: devizul de cheltuieli, tabele de evidența sau alte acte contabile, pretinsul prejudiciu fiind invocat doar prin declarațiile părților vătămate.

Prin urmare, deși este demonstrată efectuarea de către părți vătămate a unor lucrări sub autoritatea și la indicația inculpatului, instanța este în imposibilitate, reieșind din probele cercetate să constate dacă părților vătămate a fost calculat salariu în mărime pretinsă, dacă acest salariu a fost ridicat de inculpat, prin careva metode ilicite și folosit.

Astfel, în speță, din cumulul de probe cercetate se deduce existența între Bolozan Ion și părțile vătămate ale unor relații de muncă, ori, între inculpatul Bolozan Ion în calitate de administrator la C.Î „Tehchimservice„, SRL, adică angajator și părțile vătămate Golubenco Vladimir și Țugulschi Ion, adică angajați, a fost încheiat un contract de muncă, pentru efectuarea anumitor lucrări, prin urmare aceste relații sunt reglementate de Codul muncii, iar orice pretinsă neîndeplinire a clauzelor contractelor individuale de muncă, inclusiv neachitarea salariului, să soluționează în ordinea stabilită de Codul de procedură civilă, cât și art.348-356 Codul muncii.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casare acesteia cu dispunerea la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată. Recurentul invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a

declarațiilor părților vătămate, ori, din probele prezentate de acuzare, se dovedește că, Bolozan Ion a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal. Astfel, instanța de apel a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de procuror și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

6. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, consideră că acesta urmează a fi admis, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată, din următoarele motive.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de către recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

În sensul prevederilor din art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează că, hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea în termeni vagi, reprezintă motiv de casare.

Colegiul penal lărgit indică că, din textul recursului reiese temei prevăzut de pct. 6) alin. (1) al articolului 427 Cod de procedură penală, și anume cazurile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că, temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și-a găsit confirmarea în cauza dată.

Instanța de recurs menționează că, obiectul infracțiunii - escrocheria atentează asupra relațiilor patrimoniale, iar practicarea ilegală a activității de întreprinzător atentează asupra modului de desfășurare a activității de întreprinzător, stabilit de lege. Însă așa cum obiectul escrocheriei și al activității de întreprinzător îl formează bunurile, munca, serviciile, atunci, în practică, dificultățile apărute la calificare sunt legate de circulația unor bunuri.

Subsecvent, instanța de apel enumeră probele atât a acuzării cât și apărării, fără a verifica veridicitate acestora și fără a menționa care dintre ele se resping și care se admit, contrar prevederilor art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală, prin care

instanța are obligația să-și motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Or, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de Codul de procedură penală și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Intima convingerea se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Colegiul penal lărgit susține că, instanța de apel neîntemeiat a menționat precum că între părțile vătămate Golubenco Vladimir, Țugulschi Ion și Bolozan Ion există relații de muncă. Ori, acesta urma să verifice dacă Bolozan Ion intenționat nu a încheiat contractul de muncă cu părțile vătămate.

Totodată, Colegiul penal lărgit remarcă că, instanța de apel ajungând la soluția indicată mai sus, nu a supus analizei în partea descriptivă momentul important ca Bolozan Ion în calitate de administrator la C.Î „XXX”, SRL a primit banii de la Primăria s. Ștefanesti, r-nul Ștefan Vodă, însă nu a achitat părților vătămate pentru lucrările efectuate, și nici în dările de seamă anuale ale C.Î „XXX”, SRL, nu au fost prezentate la Inspectoratul de Stat Ștefan Vodă, ori, circulația dreptului de proprietate asupra fondurilor primite în baza unor contracte de muncă evident fictive sau a altor contracte sub pretextul plății pentru lucrări sau servicii, poate fi calificată drept fraudă dacă, în mod evident, persoana vinovată nu intenționează să îndeplinească obligațiile asumate, înșelând astfel victima.

În opinia instanței de recurs, atât instanța de fond, cât și instanța de apel nu au pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanțe și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și nemotivate, fără a verifica fiecare probă în parte sub aspectul procedurii penale cât și coroborarea acestora.

În urma celor menționate, Colegiul penal lărgit subliniază că, instanța de apel urma să stabilească limitele între un raport civil (de muncă) și un raport penal, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei este caracterizată prin rea-credință din partea inculpatului, adică prin înșelăciune față de părțile vătămate și să își motiveze decizia în acest sens.

De asemenea, Colegiul penal lărgit atrage atenția asupra deciziei Curții Constituționale nr. 126 din 15 noiembrie 2018, privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din art. 190 alin. (1) din Codul penal, prin care a indicat că, „Neexecutarea obligațiilor care derivă dintr-un contract încheiat nu poate fi calificată ca infracțiune de escrocherie dacă nu s-a stabilit că s-au folosit manopere frauduloase față de creditorul obligației până la și pentru încheierea contractului”.

În acest sens, Colegiul penal lărgit subliniază că, instanța de apel urma să indice cu precizie dacă neîncheierea unui contract de muncă în formă scrisă, a fost sau nu

datorită intenției inculpatului care putea să apară ulterior de a dobândi foloase prin înșelăciunea părților vătămate.

Astfel, Colegiul penal lărgit constată că, decizia atacată prezintă deficiențe sub aspectul motivării, deoarece instanța nepronunându-se sau pronunându-se superficial asupra motivelor invocate în apel, a făcut o motivare haotică, fără o argumentare concretă.

Colegiul penal lărgit reamintește că, obligația de motivare a hotărârilor judecătorești face parte din setul de garanții stabilit pentru existența unui proces echitabil.

Obligația instanței de a motiva hotărârea, constă în necesitatea de stabilire a adevărului, iar judecătorul să-și formeze convingerea asupra acestui adevăr și că realitatea este conformă convingerilor sale. Totodată obligația motivării este o garanție pentru părți în primul rând, precum și pentru alte persoane care pot cunoaște motivele pentru care judecătorul a pronunțat sentința respectivă. Motivarea este importantă pentru părți în cazul exercitării dreptului de atac a sentinței precum și pentru instanțele superioare, care să o poată verifica din punctul de vedere al legalității și temeiniciei acesteia.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit conchide că, nemotivarea clară și concisă a soluției pronunțate de către instanța de apel reprezintă prin sine neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel, ce se consideră eroare de drept și este temei pentru recurs.

În acest sens, Colegiul penal lărgit menționează că, instanța de apel la judecarea apelului a comis erori de drept, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Reieșind din aceste circumstanțe, Colegiul penal lărgit consideră necesar de a admite recursul ordinar declarat de către procuror, de casat decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei, în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

Colegiul penal lărgit indică că, eroarea comisă de către instanța de apel nu poate fi corectată în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității hotărârii, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor legale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel are obligația cu strictețe să respecte prevederile art. 414 Cod de procedură penală, să înlăture erorile enumerate mai sus, să verifice minuțios legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor prezentate, să studieze și corect să aprecieze juridic materialele cauzei în tot ansamblul lor, să țină seama de cele expuse în prezenta decizie legate de justa apreciere, sub toate aspectele, complet și obiectiv a tuturor împrejurărilor cauzei, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în cererile de apel și recurs și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Admite recursul ordinar, declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Radu Sîli, casează total decizia Colegiului penal al Curții de

Apel Chișinău din 28 februarie 2019, în cauza penală, în privința lui *Bolozan Ion XXX* și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă căilor de atac.
Pronunțată integral la **15 noiembrie 2019**.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Guzun

Liliana Catan

Dumitru Mardari

Maria Ghervas